

Карколомний репортаж

ДАХ „ЕВЕРЕСТУ“

Усе, що здійснюється на об'єкті „Укриття“ і навколо нього, від самого початку має цілеспрямований, контрольований і суворо обґрунтований характер. Переконатись у цьому побажали й автори карколомного репортажу...

Бригади монтажників Чорнобильського будівельно-монтажного підприємства гуртувались під боком „саркофага“. З ними ми й мали „злетіти“ на дах споруди.

— Сьогодні, як ви чу-

ли, займатимемось герметизацією покрівлі, — вводить нас у курс справи майстер монтажно-дільниці Василь Рижков. — Це третій етап операції, яка проводиться нами за проектом.

— Тобто попередні етапи не дали потрібного ефекту?

— Дали недостатній ефект, на що були свої причини. Наприклад, на початку будівництва „Укриття“ все нагорі монтувалось дистанційним ме-

тодом. Тому десь на стиках покрівлі то шви не співпадали, то використаний там клей виявився малоефективним, метал не прострілювався як слід, дюбеля вібрували... Отже, доводиться весь час експериментувати, до кожного шва шукати, так би мовити, індивідуальний підхід.

На перший погляд процес герметизації покрівлі — досить прозаїчна робота, хоча тут використовуються спеціально

дібрані матеріали і технологія не без участі інших підприємств та наукових установ. Для герметизації швів, наприклад, беруть оцинкований лист, який прострілюють дюбелями з насічками, а потім ще зміцнюють спеціальним клеєм.

Монтажники, оточивши радіаційного розвідника-дозиметриста, аналізують спеціальну картограму, за якою визначається час їхнього перебування на покрівлі в залежності від радіаційної ситуації в тій чи іншій точці. Сьогодні це буде так звана північна ключка — місце на даху, яке раніше було „білою плямою“ з погляду радіаційного „просвічування“. І роботи тут можуть тривати до одної години.

— Видаємо на сьогодні дванадцять нарядів, значить працюватимуть дванадцять бригад, в об'язки яких входить також і дезактивація. До речі, не забудьте влягти індивідуальні дозиметри, — напучував нас начальник зміни блока Андрій Плетеньов.

Ось, здається, і все. Тепер — про головне. За загальною командою прискорюємо крок, підбігаємо до ліфта, що чекає на нас на зовнішньому боці „Укриття“. 17 секунд — і ми на даху. Кілька знімків, бліц-інтерв'ю у монтажника Сергія Третьякова, який поспішає до ліфта.

— Чи не підраховували, скільки разів доводилось підніматись на дах?

— Ні, навіщо рахувати?

— Що сьогодні вдалось зробити?

— Прострілити два листи, чотири метри пройшли, близько сорока хвилин пішло на все.

— Як почуваете себе?

— Цілком упевнено, всі дії програю подумки. І поки що не помиляюсь.

Відповів — і миттю в ліфт. Та й нам уже не до прогулянок. П'ять відведених для нас хвилин промайнули блискавкою. Наші індивідуальні дозиметри показали приблизно однакові цифри — 0,1 бера. На перший раз достатньо.

Дякуємо людям, які надали нам можливість відчувати себе з ними в одній запряжці. Хоч на мить...

Спостерігаючи зблизка за роботою працівників „Укриття“, — а їх тут кілька сот, — краще бачиш, наскільки вони кваліфіковані, дисципліновані, не піддаються паніці. На чому тримаються їхня впевненість і напружена робота? Та на тому, що тут рік у рік поглиблюються дослідження по „стабілізації“ об'єкта „Укриття“. Ця стратегія вироблена і реалізується спільно з Національною академією наук.

Володимир КОСТЕНКО,
Валерій ІНЮТИН (фото)